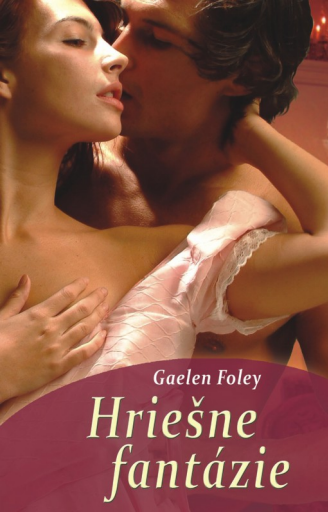




Gaelen Foley

Hriešne fantázie

Gaelen Foley

Hriešne fantázie

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Gaelen Foley: Her Secret Fantasy,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ballantine Books, an imprint
of The Random House Publishing Group, a division
of Random House, Inc., New York 2007,
preložila Júlia Jellúšová.

*Tento príbeh je vymyslený. Všetky mená, postavy, miesta
a udalosti sú výsledkom autorkinej fantázie alebo sú použité
fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami,
miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2007 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Júlia Jellúšová 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1966-8

Prvá kapitola

Anglicko, 1818

„Úbohé dámy! To je ich koniec! Čo si teraz počnú?“

„Asi predajú staré sídlo, hoci Boh vie, že je to len rozvalina.“

„Ale je to ich domov, nemajú kam ísť.“

„Pch, výsledok nešťastnej pijatiky a kariet, drahá.“

„Áno, ale to nie je ich vina. Ach, aké smutné je vidieť úpadok kedysi slávnej rodiny!“

Šepot prichádzal z druhej alebo tretej lavice za Lily Balfourovou. Tlmené hlasy pomaly prenikali do jej zármutku a odvádzali pozornosť od prázdnoty v srdci, od dažďa ospalo bubnujúceho po vysokých oknách farského kostola a od monotónnej pohrebnej reči dediča titulu starého otca – nového lorda Balfoura. Bol v stredných rokoch a pre Lilinu stranu rodiny cudzinec.

Ako tiché šušotanie pokračovalo ďalej, otupenosť zo straty sa na Lilinej tvári ukrytej za čiernym sieťkovým závojom menila na šok a potom na čisté pobúrenie.

Čo to má znamenať? uvažovala pohoršene. Nieкто klebetí o jej rodine, priamo tu, počas pohrebu starého otca?!

Aké opovážlivé klebetnice!

Snažila sa rozpomätať, ktorí susedia spomedzi miestnych významných ľudí naplnili najbližšie lavice za ňou, no myseľ mala prázdnu. Posledné dva dni prežila v hmle, ochromená zármutkom a vyčerpaná niekoľkokomesačnou starostlivosťou o svojho umierajúceho hrdinu.

Počas toľkých rokov sa jej starý otec zdal mocnejší ako sám život. Bolo takmer nad jej sily vidieť ho, ako sa zo dňa na deň scvrkáva na chorého starca a ako zomiera.

No už ho viac nebolo, už odpočíval v pokoji, ako verila, a kým sa pohrebná reč jeho dediča naťahovala, ich susedia pokračovali v špekuláciách o osude jej rodiny. Teraz Lily natiahla krk a načúvala s podráždenou zvedavosťou.

„Možno im nový lord Balfour pomôže. Vyzerá ako muž s dobrým srdcom,“ nadhodila súcitne jedna z matrón, ale druhá pohrdlivo odfrkla.

„Lady Clarissa by to nikdy neprijala. Obe strany rodiny už celé roky neprehodili spolu ani slovko. Myslela som, že je to všeobecne známe.“

„Nuž áno, ale nemôže ich nechať umrieť od hladu. Ach, je to také smutné!“ nariekala tlmene jej spoločníčka. „Najprv pán Langdon zomrie v Indii, a potom synovec v tom strašnom súboji. Možno na starej balfourovskej kliatbe naozaj niečo je.“

„Hlúposť. Môže za to len ich pýcha. Keby nemali nosy tak vysoko, riešenie by mali priamo pred sebou.“

„Aké riešenie? Čo tým myslíte?“

Veru, čo? Lily sa zamračila a premýšľala nad tým istým.

„Jedna zo slečien by si ešte mohla nájsť závideniahodnú partiu,“ ponáhľala sa s vysvetlením prvá dáma. Tlmovým hlasom pokračovala: „Nuž, staršia sesternica asi nie. Slečna Pamela bude mať takmer štyridsať a je veľmi zvláštna. Ale tá mladšia, Lily. Bezchybný pôvod a výzorom sa podobá na matku. Dovolím si povedať, že správnym sobášom by im do vreciek mohlo natiecť dosť zlata, a mali by po problémoch.“

Pri tých slovách Lily cítila, ako jej krv mizne z tváre, celá stuhla, či skôr napla sa, a silnejšie zovrela päsť, v ktorej žmolila vreckovku. Nie!

„Ale, drahá, nebudú si môcť dovoliť, aby sa zúčastnila londýnskej spoločenskej sezóny. Sotva si viem predstaviť, z čoho zaplatia pohreb.“

„Nuž, podľa mňa má šancu teraz, alebo nikdy. Veď jej ťahá na dvadsaťpäť. Kým odloží smútok za starým pánom, už nebude v kurze. A, úprimne, vôbec nechápem, prečo sa doteraz nevydala. Veď určite nemá núdzu o ponuky.“

Čo sa do toho, dopekla, stariete? pomyslela si Lily, zatínajúc zuby.

„Možno sa lady Clarisse žiaden z dcériných nápadníkov nezdal dosť dobrý pre starú balfourovskú krv.“

„Určite. Ale tak či tak je už vo veku, keď nepotrebuje matkin súhlas, nie? Neviem ako vy, drahá, ale keby som bola na jej mieste, mala by som pocit, že som si nesplnila svoju povinnosť.“

„Ale no tak!“

„Nie, vážne! Na čo čaká, na princa? Na rytiera v žiarivej zbroji? V jej veku som už mala tri deti.“

Lily pri ich až príliš pravdivom konštatovaní zvrátila tvár a úkosom vrhla na matku neistý pohľad.

Lady Clarissa Balfourová ani vo veku štyridsaťštyri rokov nevyzerala na to, že by sa mala vzdať titulu jednej z najkrajších žien južného Anglicka. Mnohí ju považovali aj za jednu z najobávanejších.

Podľa toho, ako v lavici vzpriamene sedela, Lily pochopila, že aj jej mama počula tie nehorázne reči. Ale na rozdiel od pokornejšej a oveľa poslušnejšej Lily lady Clarissa pomaly otočila svoju krásnu hlavu ku klebetiacim susedám a venovala im zdrvujúci pohľad. Musel ich zasiahnuť ako ľadový závan severáka.

Ako... sa... opovažujete?!

Lily počula, ako dámy za ňou zahanbene zalapali po dychu. Neprekvapilo ju to. Poznala ten pohľad.

Pohodlnejšie sa usadila v lavici. Dobre vedela, aké je to utrpieť matkin pohľad, z ktorého mrazilo do špiku kostí. Bola len rada, že teraz nebola jeho terčom ona.

Jej matka bola dcérou grófa – skutočnosť, na ktorú nikto v jej prítomnosti nemohol zabudnúť – a bola pridobre vycho-

vaná na to, aby čo len zvýšila hlas. Samozrejme, ani nebolo treba, keď vedela pohľadom metať okolo seba blesky.

Keď sa lady Clarissa Balfourová úplne nevzrušene opäť obrátila dopredu, jej dokonalá tvár, biela a tvrdá ako maska z mramoru, kontrastovala s čiernou čipkou smútočných, až po krk uzavretých šiat. Len čo uzemnila klebetnice, úkosom hodila na Lily chladný, spokojný pohľad.

Ako matka som sa ňa zastala, vyrozumela Lily.

Odpovedala nenápadným, trochu nešikovným prikývnutím. Potom sa pokúsila opäť obrátiť pozornosť na smútočnú reč, ale, pravdupovediac, bolo veľmi ťažké počúvať prázdne frázy nového grófa Balfoura o mužovi, ktorého sotva poznal a ktorého všetci z okruhu niekoľkých míľ mali radi.

Vlastne asi s výnimkou Lilinej matky. Lady Clarissa bola starému vikomtovi poriadnou nevestou, ale už ako dieťa Lily cítila, ako jeden druhého obviňujú zo smrti jej otca. Vždy si pripadala ako medzi dvoma mlynskými kameňmi. A ako tam sedela, ponorená do myšlienok, z ktorých ju jej susedky tak hrubo vytrhli, skormútene sa snažila rozhodnúť, ktorý pohreb bol horší: tento alebo otcov.

V skutočnosti nešlo o nijakú súťaž. Dnes mala síce zlomené srdce, ale nedalo sa to porovnať so stratou, ktorú zakúsila pred pätnástimi rokmi ako deväťročné dieťa. Hoci starého otca vrúcne ľúbila, a keď ho opúšťali sily, bola pri ňom deň čo deň, ešte bližšia si bola s otcom – ako by povedala jej pestúnka, boli jedna duša.

Navyše, starý otec bol starý a chorý a Lily vedela, že umiera. Ale pred rokmi, keď bola len malé dievčatko, nevedela, čo to je smrť, a verila, že jej úžasný otecko zažíva v Indii veľkolepé dobrodružstvá, jazdí na slonoch a stretáva sa so žiarivými maharadžami. To jej povedal.

Sľúbil, že sa vráti s vrecom plným rubínov pre mamu a ďalším vrecom plným diamantov pre ňu. *Moja princeznička! Princezná Lily! Jedného dňa budeš najúžasnejšou dievčinou v celej krajine...* Švihácky, šarmantný Langdon Balfour bol beznádejný

rojko a vždy mal sklon zveličovať, ale ako deväťročná ho Lily brala za slovo. Asi o rok neskôr správa o jeho smrti na následky žltej zimnice rozbila Lilin detský svet na márne kúsky.

Možno preto bolo také ťažké počúvať reč nového lorda Balfoura. Mal tam stáť jej ocko, to on mal rozprávať každému o svojom otcovi, uvažovala trpko. To ocko mal zdediť titul a prevziať zákonnú úlohu mužskej hlavy rodiny. Možno by sa ani vtedy nevyhli úpadku, zruinovaniu, ale aspoň by boli spolu.

Namiesto toho jediné, čo jej ostalo, boli vädnúce spomienky na rozprávky, ktoré jej zvykol rozprávať, a na vyhliadkovú vežu v záhrade, ktorú by dokončil, keby sa mu neminuli peniaze... a čas.

Teraz sú len domácnosťou žien so šialene nízkou apanážou, z ktorej ťažko vyžijú.

Boh nám pomáhaj! pomyslela si Lily a pomaly sklopila zrak.

Jej neznáma susedka má určite pravdu. Sú prekliati.

A hneď tu bol pocit viny. Známy pocit viny. Možno jej klebetná suseda trafila do čierneho. Mohla by si to všetko dať do poriadku, keby si nebola taká sebecká, vyčítalo jej svedomie. Prečo by si sa nemohla vydať, keď by sa tým všetko vyriešilo? Len sa pozri na svoju úbohú matku! Netrpela už dosť? Pozri, aká je hrdá! Nenarodila sa preto, aby bola chudobná.

Dokážeš to! nástojilo svedomie, snažiac sa dodať jej odvalu. Môžeš ich zachrániť. Vieš, že môžeš, len keby si zabudla na minulosť a prestala sa báť!

Ale Lily sa bála. Skúsenosť ju naučila, že zdravá nedôvera voči ľuďom a svetu je potrebná na prežitie. A ktovie, keby jej otec mal v sebe kúsok primeraného strachu, možno by dnes ešte žil. Strach bol dobrý.

Pohrebný obrad sa onedlho skončil. Klebetnice sa vyparili ešte pred tým, ako smútočné zhromaždenie povstalo a nasledovalo nosičov rakvy, zachmúrene odnášajúcich milovaného lorda z kostola.

Kým sa džentlmeni presúvali do príslušného cintorína, aby

pochovali vikomta, dámy nastupovali do kočov a vyrážali k sídlu Balfour Manor, kde Lilina rodina pripravila skromné pohostenie.

Lady Clarissa kráčala vpredu vznešene ako kráľovná, nadvihujúc si pri kalužiach blata lem čiernych sukni, zatiaľ čo jeden z ich verných sluhov – ktorý, mimochodom, nedostal zaplatené už niekoľko mesiacov – skackal za ňou a držal jej nad vlasmi úhladne schovanými pod čiernym čepcom dáždňik.

„Poď, Lily!“ zvolala lady Clarissa. „Musíme sa pripraviť na hostí.“

Lily sa ani nepohla. „Radšej by som išla pešo. Potrebujem...“ Jej ďalšie slová zmrazil matkin rozhorčený pohľad.

„Lily, prší. Nevymýšľaj!“

„Mám dáždňik. Rada by som bola chvíľku sama, ak by ti to neprekážalo, mama.“

Lady Clarissa sa zvrtila o stoosemdesiat stupňov a zabodla do nej pichľavý pohľad. „Isteže by mi to prekážalo. Potrebujem, aby si vítala hostí, keď budú prichádzať. Ja budem v salónne podávať čaj a ty ich budeš vítať vo vstupnej hale.“

„Teta Daisy povedala, že ma zastúpi. Bude to len chvíľka.“

Lady Clarissa vrhla na svoju zavalitú, zvyčajne bezradnú, ale láskavú švagrinú neistý pohľad.

„Á-áno, ja budem pri dverách,“ ozvala sa teta Daisy.

Lady Clarissa prevrátila oči.

„Ach, Clarissa, nechaj ju ísť!“ prosila teta Daisy úpenlivo. „Chúďa dievča mu chce dať posledné zbohom.“

Lilina matka hodila smerom k cintorínu pohrdavý pohľad, a potom pokrčila plecami. „Nieže sa zabudneš! O dvadsať minút bude dom plný hostí a ja ňu budem potrebovať.“

„Áno, matka,“ prikývla Lily, a keď sa jej mama odvrátila, vďačne sa na tetu Daisy pozrela. Potom lady Clarissa a zvyšné dve členky jej sprievodu – popletená, uvravená teta Daisy a do kníh večne zabratá sesternica Pamela, ktorá práve krčila nosom a sušila si od dažďa zafŕkané okuliare – nastúpili do čierneho koča a vyrazili k Balfour Manoru.

Majestátna tehlová budova bola od kostola vzdialená, čo by kameňom dohodil. Pomedzi stromy bolo vidieť štít strechy.

Nie je to rozvalina, pomyslela si Lily urazene. Strecha bola možno na jednom či dvoch miestach deravá, no a čo?

Ako hľadela na rad kočov pomaly sa posúvajúci k sídlu, s neprestajným úžasom uvažovala nad prekvapením v záвете starého otca. Preskočil jej matku a svoj majetok – Balfour Manor – odkázal Lily.

Samozrejme, vedela, prečo to urobil. Nie preto, lebo sa oňho starala, ani preto, lebo bola krv jeho krvi, kým jej matka iba nevestou. Urobil to preto, aby si bol istý, že ak Lily dodrží svoju prísahu a nikdy sa nevydá, čo je dosť možné vzhľadom na to, čo sa jej stalo, potom bude mať aspoň miesto, kde môže navždy žiť – miesto, ktoré bude môcť volať svojím domovom.

Ani jej matka by ju nemohla vyhodiť, ako sa raz vyhrážala. Pri spomienke na matkino chladné odsúdenie sa Lily zachvela, hoci sa to stalo už pred desiatimi rokmi, keď bola len pätnásťročná vystrašená dievča. Ešte stále trpela hanbou, ktorú uvalila na svoju hrdú rodinu. Našťastie sa na prísny rozkaz starého otca všetci okolo nej zomkli a strážili jej tajomstvo celé roky, chrániac ju v mene rodinnej cti pred poškvrnou.

Všetci robili, čo mohli, aby to zamietli pod koberec. Dokonca ani jej matka to prinajmenšom osem rokov nespomenula. Ale vedomie hriechu stále driemalo pod povrchom a vznášalo sa v zdvorilej, no vojnovnej zóne ich sídla. Život išiel ďalej, akoby sa nič nestalo, a Lily sa umárala otázkou, či existuje nejaký spôsob, ktorým by mohla odčiniť svoju chybu. Pravdupovediac, práve to ju zdržalo, aby ešte chvíľu ostala premýšľať – nie strata starého otca, ale zožierajúci pocit viny, ktorý v nej ostal po susedkiných slovách.

Správnym sobášom by im mohlo do vreciek natiecť dosť zlata, a mali by po problémoch.

Česť rodiny Balfourovcov bola opäť ohrozená, teraz nie škandalom, ale finančným zruinovaním. Pred rokmi to bola

ona, kto ohrozil dobré meno rodiny, ale jej príbuzní sa jej zastali. Teraz, keď opäť stáli na pokraji hanby, nebolo jej povinnosťou zachrániť ich, ak to bolo v jej silách? Nedlhovala to starému otcovi?

Ako sa zástup kočov vzdával, obzrela sa ponad plece na mužov zhromaždených na cintoríne.

Pozorovala ich, ako spúšťajú truhlu do zeme, a oči sa jej zaliali slzami. Dlaňou si rýchlo zakryla ústa a opäť sa pozrela pred seba. Na dáždnik jej jemne bubnoval dážď.

Pomaly kráčala ďalej, opatrne kladúc jednu nohu pred druhú, no napriek okovanej podrážke sa jej topánky takmer zabávali do blata.

Čo mám robiť? Nechcem byť sebecká...

Premýšľala, ako zaplatí chod Balfour Manoru, ktorý si vyžadoval obrovské výdaje, dokonca aj keď jeho obyvatelia žili viac než skromne, a nevedela, kde skôr začať. Teraz bolo celé jej. Predaj vôbec neprichádzal do úvahy, ale ako zaplatí dane či opravu starej deravej strechy, to vôbec netušila.

Možno by som si mala ozaj začať hľadať manžela, pomyslela si s nevôľou. Nech sa stalo čokoľvek, nezniesla by, keby navyše prišla o domov. Jej chátrajúce sídlo a táto ospalá dedina boli jedinými miestami na svete, kde sa cítila skutočne bezpečne.

Navyše, na konci zarastenej záhrady stála výstredná veža, ktorú otec nestihol dokončiť. Ak by musela predať dom, noví vlastníci by pravdepodobne vežu zbúrali, a to by bolo, akoby stratila otca druhýkrát spolu so spomienkami na detstvo, nevinnú časť svojej mladosti.

Na druhej strane, ak rýchlo čosi nepodnikne, určite o dom príde.

Jedna zo slečien by si ešte stále mohla nájsť závideniahodnú partiu...

V tej chvíli Lily začula, ako za ňou hrkoce koč. Odstúpila z cesty a obzrela sa. Z prítmnia sa vynorila štvorica bielych koní ťahajúcich za sebou nápadnú ružovú bričku neveľkej oblej

konštrukcie. Keď zbadala, ako k nej uháňa žiarivý koč, prvý raz v ten deň sa usmiala. To jej krstná mama, pani Clearwellová, prichádzala až z ďalekého Mayfairu.

Vedela, že mama pozvala svoju vernú priateľku z detstva, aby u nich strávila pár dní. Bola to výstredná dáma a vždy k nim prišla v čase kríz. Vo chvíli, keď kočiš Gerald zastavil hrdý záprah priamo vedľa nej, akoby zázrakom prestalo pršať.

„Dobrý deň, slečna Lily!“ pozdravil ju veselo a nadvihol si klobúk. Kývla mu hlavou a v tej istej chvíli sa z okienka vystrčila sivá hlava jej krstnej mamy. „Och, dobrý Bože, idem neskoro! Lily, drahá, to je odo mňa príšerné! Zmeškala som celý obrad? Nastúp si, dievčatko, no tak! Hlupáčik, čo ti to napadlo ísť pešo v daždi?“

„Mám dážď rada, madam, a áno, obávam sa, že ste obrad zmeškali. Ale to nič.“ Lily nedokázala potlačiť ironický úsmev. „Idete práve včas na čaj a koláčiky.“

„Pánboh zaplať!“ Pani Clearwellová vyskočila z koča a pritísila sa k Lily pod dáždnik.

Nízka kyprá lady ovešaná šperkmi držala chvíľu Lily za plece a skúmala jej tvár pohľadom, v ktorom sa zračil ten najúprimnejší súcit. Potom, v náhlom návale emócií, ju uväznila v mohutnom objatí. „Moje drahé, drahé dievčatko! Úbohé stvorenie! Celá starostlivosť bola na tebe, však? Pravdaže áno,“ dodala smutne. „Bola si pri ňom, keď odišiel?“

„Áno.“ Súcitnosť jej láskavej krstnej mamy vohnala Lily slzy do očí. „Nechcel brať lieky. Povedal, že si počká na smrť s čistou hlavou.“

„Ach! Hrdina až do konca!“

Lily prikývla. „Mal také strašné bolesti!“

„Teraz už je v nebi s tvojím otcom. No tak, no tak, dušička! Už je dobre?“

Horko-ľazko prikývla a zotrela si slzu.

„Statočné dievča!“ Pani Clearwellová ju pohladila po líci.

Bola to matkina sesternica a Lily okrem nej nepoznala niko-

ho, kto by si skutočne vedel poradiť s lady Clarissou. Ich priateľstvo ju odjakživa miatlo. Obe ženy nemohli byť rozdielnejšie.

Lilina matka by napríklad nikdy nenesla spony v tvare hviezdy, aké sa práve trblietali vo vlasoch pani Clearwellovej. A už vôbec nie na pohreb.

„Ach!“ prudko vykrikla korpulentná vdova. „Lily, dušička, musíš mi dovoliť, aby som ťa odviedla z tohto pochmúrneho miesta. Viem, že si zarytý domased, ale poď so mnou do Londýna! Trvám na tom!“

Lily sa mdlo usmiala. „Myslím, že mám pred sebou šesť mesiacov smútku, ako kážu dobré spôsoby.“

„Dobré spôsoby! Ale prosím ťa!“ protestovala krstná mama, blýskajúc očami. „Držíš smútok od deviatich rokov. A vravím ti, už stačilo! Lord Balfour by nechcel, aby si sa trápila, a nechcem to ani ja.“

„Vždy ste boli ku mne taká láskavá.“

„Pretože vidím v tebe veľké veci.“

Lily pri slovách krstnej mamy zavrtila hlavou a zotrela si z líca mokrú stopu, presviedčajúc sa, že to bola dažďová kvapka.

„V poriadku,“ z ničoho nič uzavrela diskusiu pani Clearwellová. „Tak sme dohodnuté. Pôjdeš so mnou do Londýna a skvele sa zabavíme. Koncerty, večere, bály, večierky...“

„Lenže ja si nemám čo obliecť. Myslím to vážne,“ prerušila ju Lily unavene. Reči krstnej mamy o tom, ako pôjde do spoločnosti tak skoro po úmrtí v rodine, ju trochu pohoršili.

„Taľafatky, slečna! Život sa má žiť! A pokiaľ ide o tvoje oblečenie, s tým si nelám hlavičku. Obstaráme ti zopár šiat ako by nič. A o peniazoch ani slovo! Ver mi, nestojí to za reč. Som tvoja krstná mama a môžem ťa rozmaznávať, koľko chcem. A vieš, že môj Norbert zomrel mimoriadne bohatý.“

Lily na ňu neisto hľadela. „Je ťažké prijať vašu veľkorysosť.“

„Ale, drahá! Robiť gardedámu mladej kráske v Londýne – veď to bude zábava, akú som už roky nezažila. Ale počúvaj!

Nesmieš byť pyšná ako tvoja mama alebo tvrdohlavá, ako bolo jeho lordstvo. No tak, Lily, viem, že si praktická mladá žena – a vieš, že som vždy bola na tvojej strane.“

Liline oči sa zaplnili slzami, ale odvrátila sa a s veľkým sebazaprením ich potlačila. „Tak dobre. Budem o tom uvažovať. Ale jedno mi sľúbte,“ pozrela sa úkosom na svoju prefíkanú krstnú mamu.

„O čo ide?“

„Nemáte v úmysle hrať sa na dohadzovačku, však?“

Pani Clearwellová sa žiarivo usmiala. „Hm, vlastne teraz, keď si to spomenula, drahá, mi napadlo, že poznám v Londýne dvoch alebo troch príjemných mladých džentlmenov, ktorí by sa k tebe úžasne hodili.“

Lily si vzdychla, no vzápätí zmenila postoj a vyhrkla trúfalu otázkou: „Sú bohatí?“

„Lily, miláčik.“ Pani Clearwellová ju pokarhala nezbedným pohľadom. „Sú rozprávkovo bohatí. Nechcela by som ťa okrádať o čas.“

„Hm,“ zamrmala Lily, hľadiac cez plece na veľké, studené a pochmúrne rodinné sídlo. Cez strechu pravdepodobne aj v tejto chvíli tieklo.

Keď krstná mama významne ukázala na svoj koč, Lily sa na ňu uprene zahľadela, potom si zložila dáždnik a nastúpila dnu.

Ku koncu toho úmorného dňa bola Lily pevne rozhodnutá. Keď všetci hostia odišli, až na pani Clearwellovú sediacu v hosťovskej izbe, Lily zavolala všetky svoje príbuzné do salóna.

Stála pred kozubom a hľadela na ne s rukami založenými za chrbtom. „Chcem vám všetkým niečo povedať. Niečo osobné.“

„Áno, dcéra?“ zdvihla bradu jej matka.

Lily sa vystrela a zhlboka nadýchla. „Rozhodla som sa, že prijem pozvanie pani Clearwellovej a pôjdem s ňou do Lon-

dýna. Nemá zmysel protestovať," oznámila im. „Všetky vieme, že musíme niečo urobiť.“

Teta Daisy sa zamračila, znepokojene pozrela na lady Clarissu, a potom opäť na Lily. „Ale, drahá, veď máš smútok!“

„Myslím, že v tomto prípade by to starý otec pochopil," odvetila Lily jemne. Chvíľu váhala a potom dodala: „Ak si máme udržať strechu nad hlavou, musím ako nový vlastník sídla podniknúť isté kroky. Takže pôjdem do Londýna a pohľadám si zámožného manžela – potom si budeme môcť všetky vydýchnuť," dokončila náhlivo, keď začula, ako pri jej slovách zalapali po dychu.

Tri dámy hľadeli na ňu celé vyjavené.

„Ty sa chceš... vydať?" vydýchla jej sesternica-stará dievka.

„Ach, drahá Lily, Boh ti žehnaj, dievčatko statočné!" zašepkala teta Daisy a vreckovkou sa zľahka dotkla očí. „Bála som sa, že skončíme v chudobinci.“

Lily obrátila zrak na matku, zvedavá na jej reakciu. Napäto skúmala jej tvár.

Lady Clarissa bola dlho ticho. Napokon odložila vyšívací rám a ihlu. „Si si istá, že to zvládneš?"

Pozbierala všetko svoje odhodlanie a sťažka prehltna. „Áno, zvládnem.“

Zafírové oči jej mamy sa zlovestne zúžili. „Úplne všetko? Manžel bude mať... isté nároky.“

„Áno, som si toho vedomá. A budem pripravená.“

„Ale... matka! Teta Clarissa! Nemôžete jej predsa dovoliť, aby to urobila!" zdesene vyhrkla sesternica Pamela.

Nikto neodpovedal.

„Viem, že sme chudobné, ale nemôžete nechať Lily, aby sa predala ako... ako istý nemenovaný druh žien. Je to absolútne ohavné.“

„Ohavné?" zopakovala teta Daisy a zamračila sa.

„Musí predsa existovať nejaký iný spôsob!" trvala na svojom Pamela. „Už viem!" zvolala a náhle sa celá rozžiarila. „Predám jeden zo svojich románov.“

„Nie!“ vykričli obe staršie ženy jednohlasne.

„Preboha! Ty a tvoje gotické romány! Zničíš posledný kúsok váženosti, ktorý tejto rodine ostal,“ zamrmala lady Clarissa a od rozhorčenia sa striasla. „A takéto reči už nebudem počúvať! Dámy nepíšu romány.“

„Ale mohla by som ich vydať pod pseudonymom...“

„My aj tak budeme vedieť, že si to ty, Pamela,“ povedala lady Clarissa s trpiteľskou odovzdanosťou. „Češť je češť. Manželstvo je pre ženu aspoň dôstojné zamestnanie. Mohla si sa o tom presvedčiť, keby si celú mladosť nepremrhala nezmyselnými čmáranicami,“ dodala popod nos.

„Áno, madam,“ hlesla Pamela a sklopila oči. Za sklami okuliarov opäť vyzerali bojazlivo a zronene.

Lilinou tvárou sa mihol záblesk hnevu. Matka sa ňa opäť zastala. Vždy neomylná a priamočiara.

A kruto ľahostajná.

„Neboj sa, Pam,“ prehovorila Lily a pokúsila sa povzbudiť svoju smutnú nepôvabnú sesternicu chabým úsmevom. „Možno sa to zdá, ehm, ohavné, ale mne sa to nebridí,“ klamala, „a napokon, naše matky majú pravdu. Tak to proste vo svete chodí.“

„Hm, lenže mňa svet nikdy príliš nezaujímal.“ Sesternica po Liliných slovách opäť nabrala odvalu, vstala a odložila rozčítanú knihu.

Rázne prikrčila k Lily a uprene sa jej pozrela do tváre. Spoza okrúhlych okuliarov bez rámov jej hnedé oči na ňu hľadeli prenikavo a nástojčivo. Z dychu jej bolo cítiť kávu – nikdy nepila čaj. „Takže ty sa na to skutočne podujmeš?“ uisťovala sa neveriacky. „Aj napriek tomu... čo sa stalo? Nájdeš si bohatého muža a všetky nás zachrániš pred biedou?“

Lily zdvihla bradu ešte viac. „Veľmi bohatého.“

„Tak potom urobíš lepšie, keď si vyberieš hlúpeho,“ poradila jej Pamela. „Ten sa dá ľahšie oklamať.“

Lady Clarissa sa sucho zasmiala. „Keď už o tom hovoríš, drahá, všetci muži sú značne hlúpi.“

Trpká poznámka im pripomenula, že lady Clarissa nikdy neodpustila manželovi jeho pochabé rozhodnutie odísť do Indie a zachrániť rodinný majetok. Niežeby bola obzvlášť oddanou manželkou, ale jeho smrť pre ňu znamenala, že sa nikdy nedostane k titulu, pre ktorý sa zaňho vydala.

Keby žil, postúpila by na úroveň vikomtesy. Namiesto toho jej ostal len zdvorilostný titul, na ktorý mala nárok po otcovi grófovi.

„Áno, Lily, poslušni svoju sesternicu,“ pokračovala lady Clarissa sucho. „Bohatý a hlúpy. Presne taký muž, akého potrebuje každé dievča.“

„Rozumiem,“ prinútila sa Lily pokojne odpovedať, aby zamaskovala strach. Bola odhodlaná osvojiť si matkin chladno-krvný postoj a čeliť čomukoľvek, čo pre ňu osud v Londýne prichystá. Vedela veľmi dobre, že toto je jej jediná šanca, ako sa v očiach rodiny vykúpiť.

Bohatý a hlúpy, nech sa tak stane!

Napokon, ktorý chlap s trochou filipa by ju vôbec chcel?

Druhá kapitola

Londýn, o dva mesiace neskôr

Nebol to typ človeka, aký výbor očakával.

Deväť veľavážených džentlmenov finančného výboru pre vojenskú expanziu v Indii si sadlo za dlhý vyvýšený stôl v popredí plesnivej stredovekej siene a pripravilo sa na parlamentný výsluch, ktorý mali o chvíľu viesť. Každý z nich sa tajne tešil z vyhliadky na popoludnie strávené ich starou obľúbenou hrou „rozštvŕme ho na kúsočky“. Ó áno, bolo také príjemné krátiť si dlhé hodiny dusením, urážaním, zastrašovaním a sužovaním nešťastníka dôstojníka, ktorého poslali z predných línií, aby podal hlásenie im, civilnému úradu,

a odpovedal na ich otázky, poskytol vysvetlenia, jednoducho aby tancoval, ako budú písať.

Napokon, oni otáčali kľúčikom od vojenskej pokladnice. A navyše, udalosť ako táto poskytovala široké pole možností, ako zdĺhavo rečniť a nič nepovedať, čomu nijaký politik nevie odolať.

Džentlmeni mali potešenie z tejto zábavky už veľakrát, a preto poznali typ človeka, aký im velitelia posielali z polí – podlízavého fičúra, druhorodeného syna aristokrata, ktorý by bol oveľa radšej za hráčskym stolom v klube White's. Úlisného, vyparádeného pobočníka, čo sa opatrne drží v tieni generálovho stanu, keď vzduchom začínajú svišťať guľky.

Ale teraz im plukovník Montrose nikoho takého z prednej línie poslednej škaredej vojny v Indii, na ktorú by oveľa radšej zabudli, neposlal.

Veru nie.

Predseda výboru dal kývnutím hlavy ozbrojenému správcovi znamenie, že sú pripravení, a hra sa môže začať. Urodzená osoba pána správcu s námahou roztiahla starodávne škripajúce dvere, ktoré pôsobili dojmom, že sa cez ne už-už prevalia úbohí kresťania, aby ich predhodili levom.

Ale rázne zvonivé údery vojenských krokov na kamenných dlaždiciach priamo za dverami vzbudili zrazu u členov výboru nejasné tušenie, že sa vo svojich očakávaniach možno trochu, hm, zmýlili.

Potom sa vo dverách objavil on a polovica z nich sa v kreslách vyľakane vystrela. Niektorí zalapali po dychu. Všetci naňho civeli a zmätene a s bázňou si ho krížom-krážom premeriávali. Stačil im jeden pohľad na skutočného bojovníka, ktorého vyslali, aby s nimi jednal, a vedeli, že tento pekne opálený, vysokánsky divoch neodíde, kým nedostane, po čo prišiel.

Major Derek Knight, skvostný exemplár vojaka v nablýskanej uniforme kavalérie, v pochodoval do siene, a ako prechá-

dzal pozdĺž dlhého stola, za ktorým sedeli zoradení členovia výboru, nedalo sa nevšimnúť si jeho úctyhodnú výšku, pretože hoci ich stôl stál na vyvýšenom stupienku, aj tak ho mali v úrovni očí. Ako kráčal po sieni, hľadel uprene pred seba, ale keď prechádzal okolo prešibaného starého lorda Sinclaira, predsedu výboru, pozrel mu priamo do očí, čím prejavil zjavný nedostatok poníženosti.

Bol to chladný, tvrdý pohľad, v ktorom sa skrývalo varovanie, alebo skôr krátke, znechutené bodnutie pohľadom. Odignoroval grófovo mrmlavé „Prepáčte?“ a pomaly sa posúval ďalej. Pohyboval sa s nenútenou silou a eleganciou; stelesnenie hrozby a driemajúcich svalov.

Keď prišiel k menšiemu nižšiemu stolu stojacemu kolmo k veľkému, zastal, svižne sa otočil okolo svojej osi, no nezasalutoval, len tam v pozore stál. Jazdeckú helmu ozdobenú perím si držal pod pazuchou a vyzeral skôr ako rímsky stotník.

Hodnú chvíľu nikto z džentlmenov nevedel, čo povedať ani ako začať. Dokonca aj postarší predseda sedel ako ochromený, a tak len mlčky civeli pred seba, a hoci neradi, s úžasom hľadeli na muža pred sebou, ktorý im proti ich vôli pripomínal, že aj takíto vojaci existujú a bojujú na ďalekých vojnových poliach.

Major naďalej čakal v pozore. Indigový kabát mu priliehalo obopínal širokú hrud'. Na pleciach sa mu leskli zlaté epolety. Okolo štíhleho pásu mal opásanú čiernu hodvábnu šerpu. Jej konce mu splývali po krátkych jazdeckých nohaviciach, pod ktorými sa črtali obrysy pevných stehien. Ebenovočierne čizmy siahajúce po kolená boli bezchybne vyleštené, strieborné puzdro meča sa ligotalo. Hladké čierne vlasy zviazané stuhou mu padali na plecia ako hodvábny konský chvost. Bronzovú pokožku mal drsnú a tmavú, ale okolo kútikov jasných vlčích očí sa mu tiahli drobné vrásky, ktoré mu dodávali výraz púštnych nomádov napäto hľadiacich do pustých diaľav. Hrdá línia brady, vyzývavý kamenný pohľad, nehovoriac

o hrozivom obvode bicepsov, vypovedali o sile, ktorá sa od tohto vojaka mohla na bojovom poli očakávať.

Alebo aj mimo neho.

„Ehm,“ zakašľaním prebral džentlmenov z ohúrenia.

Predseda ticho zakašľal a niekoľko členov sa pomrvilo, lebo si začali neochotne uvedomovať, že sú zodpovední za mužov, ako je tento, že majú v rukách peniaze, ktoré armáda v Indii potrebuje, a možno k nim boli tak trochu... nedbanliví.

Derek Knight ich pozoroval s nekonečnou trpezlivosťou a z celej duše dúfal, že sa cítia nesvoji.

Títo nadutí trkvasi nevedeli, čo to slovo znamená. „Nesvoj“ znamenalo ísť do boja s vedomím, že máte v nábojnici tak málo guliek, že po pár výstreloch budete musieť nabíjať pušku kamienkami a modliť sa, aby to fungovalo. Alebo možno by sa slovo „nesvoj“ dalo lepšie pochopiť pri predstave, že vám ide doktor vybrať guľku z chrbta a vy nemáte ani hlt whisky, ktorá by vám aspoň trochu uľavila od bolesti. Ale, ale, čo sa deje, drahí džentlmeni? pomyslel si Derek a snažil sa zamaskovať chladné pobavenie, keď pozoroval, ako sa na každej jednej povýšenej tvári črtajú náznaky nečistého svedomia.

Takmer počul výhovorky, ktoré sa im teraz prehánali chamtivými myslami. Isteže, pre každého človeka je ťažké čo i len pomyslieť, že by sa mal rozlúčiť s tromi miliónmi libier šterlingov. Napokon, veď boli len ľudia. Niet divu, že naliehavé žiadosti o väčšie dotácie sa ľahko zapatrošili, najmä pri takom množstve záležitostí, ktoré veľavážení džentlmeni museli každý deň vybaviť.

Z času na čas dostali súpis obetí, ale ten nemal takú váhu ako množstvo bohatstva, ktoré britskí generáli posielali z Indie spolu s mapami najnovšie dobitých území. Za toto všetko si ich lordstvá neváhali pripísať zásluhy. A pretrvávajúci úspech armády v Indii ich musel viesť k záveru, že podmaniť si nepriateľských maharadžov nemôže byť taká ťažká úloha. Takže načo by sa ponáhľali posieľať armáde zlato a zásoby, o ktoré neustále žobronila?